

Η αποφυγή κυρώσεων αποθρασύνει την Τουρκία.

Γράφει ο Ανδρέας Σταλίδης.

«Η κύρωση αυτή καθ' εαυτή, δεν είναι αυτοσκοπός. Η απειλή της κύρωσης είναι αυτή, η οποία μπορεί να οδηγήσει σε αλλαγή συμπεριφοράς και αυτό θέλουμε». Αυτό δήλωσε ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης μετά τη σύνοδο κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία δεν αναφέρει τίποτα για κυρώσεις στην Τουρκία.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι μέχρι και το πέρας της συνόδου και τα δύο τουρκικά πλοία, Γιαβούζ και Μπαρμπαρός, βρισκόταν εντός της Κυπριακής ΑΟΖ(!), η οποία όχι απλώς οριοθετημένη είναι – και μάλιστα με τη μέση γραμμή, όχι σαν της Ελλάδας – αλλά έχει αποδοθεί για έρευνες σε συγκεκριμένες διεθνείς εταιρείες ανά θαλάσσιο οικόπεδο. Η ΕΕ δεν επηρεάστηκε από την διαρκή αυτή παρενόχληση.

Μετά τη σύνοδο, το Γιαβούζ μεν αποχώρησε, αλλά το Μπαρμπαρός μέχρι αυτή τη στιγμή (Τρίτη πρωί που γράφονται αυτές οι γραμμές [και βρίσκεται ακόμα εκεί, Τετάρτη μεσημέρι]) παραμένει στα όρια της Κυπριακής ΑΟΖ! Θα αναρωτιόμουν πόσο θράσος έχει η Τουρκία να κάνει αυτές τις παραβιάσεις σε τέτοιες συνθήκες και από πού πηγάζει αυτή η αυτοπεποί-

θηση, αλλά δεδομένου ότι η ανακοίνωση δεν κάνει ούτε καν αναφορά σε κυρώσεις ή μέτρα εναντίον, αυτό που αναρωτιέμαι είναι πώς σκέπτονται οι ηγέτες της ΕΕ.

Εκτός του ότι νιώθουν εκβιαζόμενοι από τις ροές μεταναστών και προσφύγων που ελέγχει η Τουρκία, υπάρχει άλλη ερμηνεία; Βεβαίως, απορρίπτω τα επιχειρήματα περί οικονομικής εξάρτησης. Σύμφωνα με τη Eurostat, το 40% του φυσικού αερίου της Ευρώπης, προέρχεται από τη Ρωσία, και όμως αυτό δεν στάθηκε εμπόδιο να επιβληθούν μέτρα. Η επίδραση της Τουρκίας είναι πολλές φορές υποπολλαπλάσια.

Επανέρχομαι στην ρήση του πρωθυπουργού. Κάτι λάθος έχει καταλάβει. Ο **πόλεμος** είναι αυτός, που σύμφωνα με τη σχολή των Ρεαλιστών στις Διεθνείς Σχέσεις (που ξεκινάει από Θουκυδίδη και Σουν Τζου, και μέσω Κλαούζεβιτς και Μακιαβέλλι καταλήγει στον Χομπς, Μόργκενταου και Γουόλτζ), δεν είναι «αυτοσκοπός», αλλά η «απειλή του» οδηγεί σε αλλαγή συμπεριφοράς.

Έτσι ακριβώς σκέφτεται η Τουρκία. Όλες οι παραβιάσεις του εθνικού εναέριου χώρου, αλλά και των θαλασσιών ζωνών, είναι απειλή πολέμου. Προεξάρχουσα απειλή πολέμου, με όλες τις επισημότητες μάλιστα είναι ασφαλώς το casus belli του 1995. Για κάτι μάλιστα που το δικαιούται η Ελλάδα, και μόνο η Τουρκία σε όλον τον κόσμο αρνείται, ενώ η ίδια το εφαρμόζει!

Γι' αυτόν τον λόγο, στο δεύτερο κιόλας άρθρο του Καταστατικού Χάρτη του ΟΗΕ όχι μόνο απαγορεύεται ρητά η «απειλή χρήσης βίας» (δηλαδή η «αιτία πολέμου»), αλλά καθίσταται ισότιμη με την χρήση βίας. Η απειλή πολέμου επέφερε το φοβικό σύνδρομο και άλλαξε την συμπεριφορά των πολιτικών της χώρας.

Οι κυρώσεις όμως; τη στιγμή που δεν γίνεται ούτε καν αναφορά σε «κυρώσεις», ούτε καν η λέξη, έστω ως μελλοντικό μέτρο, την ώρα που η Τουρκία αλωνίζει στις θαλάσσιες ζώνες Κύπρου και Ελλάδα; Σε τι άλλο αποτέλεσμα μπορούν να οδηγήσουν, εκτός από την αποθράσυνση;

Η Τουρκία τα τελευταία χρόνια έχει δαπανήσει δις ευρώ για να προμηθευτεί έξι πλοία, είτε ερευνητικά, είτε γεωτρήσεων. Δεν το κάνει για τις εντυπώσεις. Δεν θα υποχωρήσει ποτέ με αδιόρατες απειλές κυρώσεων. Μόνο με

σκληρή θέση απέναντί της, και ισοδύναμες απώλειες που θα υποστεί από κυρώσεις. Μεταξύ μας, η Κύπρος πάλεψε μόνη της στην ΕΕ. Ούτε η Ελλάδα την στήριξε όσο θα μπορούσε. Πώς λοιπόν θα μπορούσε να πάρει στήριξη τρίτων χωρών, έστω και εταίρων;

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>